

Rif, grind,
driftig verschiet

Schrijver: Gert Wijlage
Coverontwerp: GW
ISBN: 9789463188173
© gertwijlage

Rif, grind,
driftig verschiet

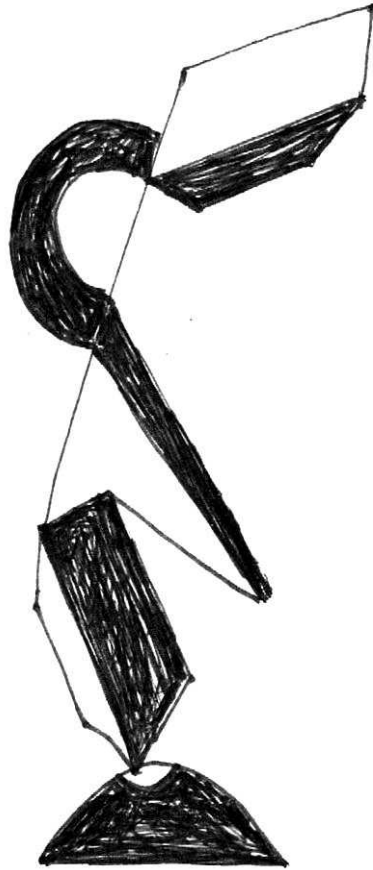
Gert Wijlage

Ada Byronia

Madam Ada, uw uitsprekelijke aurora, een zeer verfijnd niets
In ademtocht vergelijkbaar en toch weer uitstijgend verslavend
Boven de drijfjacht van het kunstenaarsverzet tegen de tucht
Van het genut, van de utopie, van de beelden, van de babelstorm
Uw talent in de constructie van gelijktijdige waardigheid

Om zo te stellen dat de omzetting van tekens een nieuw licht
Werpt waaruit een tijdsvermogen lijkt te ontploffen dat kennis
Breekt en maakt tot verse waar en ook nog logisch lijkt
Bij ervaren borrelaars alsmede fanatieke laboranten met een seniorenpas
Uw talent doet geruchtmakende dichters en gynaecologen op de uitkijk staan

U toonde ons in de vroegte de kracht van strengscheppende volgers
Geconcentreerd op de wetenschap van operaties en instructies
Met alle wederzijdse consequenties voor aanvang en voor uitkomst
Ik reken u toe mijn eerbied voor getallen en symbolen die mij ontbreken.
Verzeker in mijn geest het lome weefsel van techniek in progressieve perforatie

Temeerdaar

Zwart op wit op hebben betekent (alleen maar) een soort streng kleurverschil van iets tussen een algemene onduidelijkheid, onuitgesproken, nog niet gedecimeerde vaagheid. (Al) gauw dacht ik met een verklaring te moeten komen om dit scheppen, dit proces van contractzekerheid, te verduidelijken. Door in een kader te plaatsen met afzettingen gefabriceerd van beeldende referenties en filosofische sentimenten. Om dan als lezer in staat gesteld te worden een verwachting waar te maken, te kunnen kiezen tussen de optie van een ideaal en een hoeveelheid abstracte mogelijkheden.

Deze is de desinformatie, desinformatie destemeer in deze. Deze is deze. Deze destemeer.

Die verklaring is volgens mij absoluut niet dringend te noemen, hoezeer deze zich ook naar voren wringt als vormdwang. Wat wel intrigeert is de temporaliteit waarin de verklaring zich ophoudt. Waarschijnlijk omdat het een (nogal) stevige relatie onderhoudt met de houdbaarheid van (ons) denken. Het zwart kan vlotter, sneller, radicaler gepositioneerd, maar het wit is ontzettend labiel en laveert voortdurend van papieren beschiedenis naar schermutselende voordracht naar hedendaagse digitaliteit naar toekomstige mobilisme.

Deze is de desinformatie, desinformatie destemeer in deze. Deze is deze. Deze destemeer.

Ook goed. Ik wentel me in de recente ervaring: zo doe ik dat. Waar de woordcultuur schijnt plaats te hebben gemaakt voor een beeldcultuur. Een moderne manier van waarnemen waarin een template meer zegt dan duizend behoorzame tekstinvitatie. Zou ik slecht een (enkel) woord tegen het licht houden, ik zou zeggen: * nee. Het interessante van het nutteloze is (juist) dat schoonheid het enige verschil maakt. Daarbinnen vallen doelmatige utopie en oppervlakkige verleiding samen.

Deze is de desinformatie, desinformatie destemeer in deze. Deze is deze. Deze destemeer. Tenzij we gaan bouwen, een baan bouwen om ons heen. Maar ik ben geen gisse algorithmicus en zal eerder mijn rucola planten of de munt plukken. Ik ben een hotelgast.

Denk Lou, think

De handpalmen omhoog, warmte stijgt de vingertoppen trekken
Met de armen mee en weer naar beneden, verte vertebraal
Het eigen gewicht leek op zich het voornaamste
Doelloos maar je kunt het nu eenmaal deze luchtbeweging

Op een dag bedacht Lou het meewaarts deinen op zijn manier
Terwijl zijn beelden toen voor mij bestonden uit Berliner rookgordijnen
Met daarna de metaalgeluiden taalpakketjes wel al voorbij het groepsgehoes
Solo Lou werd literaire soap en dan krijg je dit vlakkundig onnadrukkelijk de geest

De inzet op het beheersen van een techniek, een ritueel, een disciplinariteit
Maar dan ook volop er induiken en er de hoogste kunde in bereiken
Terwijl ik doe maar wat en herhaal die hand die moet langs zij, strijk langs de knie
Ik adem uit, ik adem in en blaas een fiere tocht, die oceaan, in zijn gezicht

Kamerheer

De kamerheer, de pose, het gezicht, de jas, de kraag, het profiel, zijn verleden, zijn gelijkenis, zijn ogenblik.

En de kamerheer of de kamerheer?

Of dus de kamerheer?

Maar de kamerheer?

Hij droeg een jas waarmee ik in zijn kamer viel

Toen keek ik naar zijn ogen en zag de hondenblik

Geopend naar mij die zocht naar waar lijkt dit op

Ook woonde hij op een plek met heel veel jaren op de tocht, zeg maar gerust een oud plein, een oude kerk, vier of 5honderd jaren van kloddervocht en zuchtend steen.

O, was ik maar daar, maar ook buiten dat daar

Ik zag hem in die kamerjas zoals hij was

Een landmark, een figuur in de opera van het literaire leven.

Hij droeg een jas waarmee hij zich inbond

Toen keek ik niet verder naar zijn geschreven schreinen

Gericht op mijn medegevoeligheid zoals naar verwachting

Ook ten opzichte van een inhoudsloze achting met een onbestemde waarheid, zeg maar gerust een verbleekt proza, verritseld papier, letterbleek van tijdgeil en geboende sensatie.

Dus een jaloezie of en?

Of een opvatting, het metier.

Ironie misschien, na herlezing....?

Ontluister, ontroep dat 'Luister!', lees de heer

Ik hou niet zo van die gebiedende wijs meneer

Gericht op zwavelende rookroes en vulkanisch vendelzwaaien

Ook al is het spelvertier en ben ik evengoed van vetheid niet gespeend met barok bekeerd door essentiële preoccupaties en zo heerlijk losjes losgezongen

Dus ja de pose bekoord in het gezicht van een middeleeuws geschilderde kamerling met de kamhaar gestikte jas en opgerolde wollen kraag, het klassiek warme profiel van een verzonken historische betekenis en mediterrane gelijkenis overtuigt.

Het is zijn ogenblik die ik voor even dank maar maak tot de mijne.

Godiskrokant

Aangezien we documentatie verzamelen om een mooi programma te schrijven, zullen we ook opnemen de zomer van 2014, waarin optraden: de vliegende Koningsmuis, kikker Willem, uiteraard Merel Schumann geassisteerd door vriendin, en vereniging Peelo De Mus.

Bovendien bloeide eindelijk en standvastig de Agapanthus, hadden we slechts 1 stokroos maar die had een godsgruwelijk mooie roserode kleur, ontplooide de moerbeiboom zijn armen en gaf de camelia niet op. In deze reeks bijzonderheden vergeet ik bijna de merkwaardig flink uitgebreide Hommelploeg warmbloedigen waarvan ik de namen niet kan onthouden, maar gelukkig wel gedeeltelijk hun jas.

Daarbuiten waren het vooral de hippig bekorte broekjes die onder de 15 en boven de 45 (dames) evenals de gheile bruine onderbenen bij de heren (fietswinkelverkopers!) wel heel erg de terreur van de comfortabele confectie bekritiseerden, alsof de recessie niet over wilde waaien richting Sovjetrepubliek. Tel daarbij op de overbodigheid van redactionele hoofdcommentaren omdat ze andere commentaren overschrijvend niks te zeggen hebben en maar goed ook, slash, een krant ontbeert een eigen mening.

Kijk eens aan, het is bij ons geen grote Vos, maar witte Vlinderbel met stip die hier furore maakt.

Een heel ander programma dus dan in, 2003 geloof ik, toen tijdens die zomerhittegolf de Kolder toesloeg in het Veen en wij maar roepen: "wat een lekker weer mijn Heer" en "Zet de scene met de klok gelijk, want de tropen naderen.....". Dat heette een roeping en zo heb ik er wel meer verzonnen.

Dit jaar hebben we een ander schema met wat extra ruimte om ruimte te laten ontstaan. Gisteravond nog werd hulp geboden bij een nieuwe indeling en het plaatsmaken. Zoiets pak je natuurlijk met beide handen aan zonder meteen alle praatmeters in te vullen. Voordat je het weet is de zomer een file onvindbaar en jij er middenin.

Daar staan alle data en de mappen te wachten op instructies. Hoog tijd voor een principe, denk bijvoorbeeld aan de kracht die volgt uit gedisciplineerde creativiteit waarmee je het heelgeheugen tot je onmiddellijke beschikking hebt, vinger aan de knop. Je zit er bovenop. DIT kun je weten. ZO doe je dat.

Kijk eens aan, het is bij ons geen grote Vos, maar witte Vlinderbel met stip die hier furore maakt.

De vliegende muis is weer onder de coniferen gesignaleerd. Die maakt tenminste plannen lijkt het, maar het kan ook informatie zijn die jij kan buigen buiten het programma om bedenkt te passen, plaats een betekenis, zet en schep. Weer een plek gevuld hoewel de leegte eerst op zich al heel erg prikkelde.

Accumuleer in deze twist het onderzoek naar kosmologische inflatie die gelijk op loopt met de inflatie van wetenschappelijk onderzoek en haar werkelijkheidsobjectiverende pretenties die trots het noodzakelijk falen populariseren omdat collega's hier tenminste ook wat aan hebben en de conclusie: staat zo interessant op de lijst fonds & wervende aandoeningen.

De herintroductie van de donkere *Bombus subterraneus* in de United Kingdom maakt overigens wel ataviserend melancholisch omdat ik van ze hou, dat heb ik nooit verzwegen en sommigen weten dat nog tot mijn grote verrassing en blijdschap. Die ploeg moet blijven, ook in de UK klonken ooit waaghalzen, maar ik ga ze niet exporteren. De commerciële hommelmuis is wel zo typisch.

Kijk eens aan, het is bij ons geen grote Vos, maar witte Vlinderbel met stip die hier furore maakt.

Furoriserend fraai is de kennis die Daphne Beukers bovenhaalde waaruit blijkt dat kinderen en relaties het goed doen op mannelijke discipline en huiselijkheid. Anderzijds is het een grote aanwinst dat het aan de top wel gezelliger lijkt te worden met netkousen en kleurrijke hoedkapselsculptuurmodewedstrijdjes in plaats van saai conforme streepjesstakkers.

We hebben nu dus naast de vergankelijke wetenschappers en tijdgebonden tuinontwikkelingen open en bloot couturekritiek en nostalgie bedreven. Toch, het is alles liefde wat hier blinkt en zich bewarend maakt.

Leen me nog een tempo intelligent consumptiestadsverkeer met gekende zaken en verdienmodellen, het hoeft niet om de hoek, in de buurt van Lingen is ook akkoord. Laat mij maar schuiven met mobiele muzen, mazen, maagden en in beweging blijven.

Hier kan de titel volgen
maar witte Vlinderbel met stip is netzo goed.

Vol

Volle bossen, China girl
Het verse eiken geurt
in de zomerse meimaand, hout

Hoe de geschiedenis werkt, en:
weet jij hoeveel kans je maakt?
Een op de honderdduizend
maar misschien ben ik die wel
Een China girl stond op, een vol bos
Het zijn de kleuren glansrijk,
zelden een grauwe ochtensluier in het late regenseizoen

Door het lied en de beelden
die een soort van culturele innigheid verrieden
Werd ik op een prettig dwaalspoor gezet
Niet zo gek voor een muzikaal avontuur
maar nu met Bowy die een potje kon breken
Hoewel niet elke avond weer die koningscroon
over volle bossen afgewisseld met rijstplantageidylle

Leegte ja, want zo zelfbewust een witschilder
Arent W. All? Tot het testbeeld viel, meta.
Wij waren verliefd geworden op een proef
Op een schim van een porseleinen werkster
Een waterdraagster met ambities
Ze leek nu zo ontzettend gewoon dat
we haar vergaten goed te zien